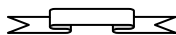


Vážení milí přátelé .. laikové,

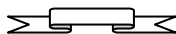
(...profesionálové, ti mě víze nečtou. A nikdy nebudou ; zvedá se jim nad nimi žaludek, dokonce i reálně, a nechtějte to, prosím, ani číst ...)

zde je znova a znova opakování několika pasáží „o čase“ ... opakování, do aleluja, dokud mě nepřijde někdo ochotný, vstřícný dobrovolně na pomoc s jejich vylepšením.



víze - opakování

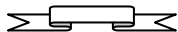
„Čas“ je fyzikální Veličina (vesmírný artefakt, vesmírotrvorný artefakt), která „má“ dimenze, která „umí“ realizovat dimenze procesem „multiplikace“. (Představujme si každou dimenzi jako „nehmotný špagátek“ . Takové „primitivnosti“ si dovolují říkat o strunách i strunaři). Čas (běh času) jak ho chápeme v lidské přirozenosti „běží“ až poté, co se „předmět hmotový“ (i nehmotný bod) po dimenzi časové posouvá, poté co ukrájuje předmět-Zem intervaly časové posunem po vesmíru. Inverzně a relativně >špatně< lze říci, že : předmět „stojí“ ve vesmíru a „*skrz předmět se posouvá*“ časová dimenze. ... to pozorujeme všude kolem ; nám se zdá, že vůči času „*stojíme*“ a že čas „*probíhá*“ kolem nás = skrze nás. Jenže Čas veličina ani její **dimenze neběží nám, ale my běžíme jemu**. My běžíme, posouváme se „po časové dimenzi“. Pokud >chce< sci-fi autor sloučit minulost, přítomnost a budoucnost, pak naopak je „sloučí“ tyto (mohou sloučit... něco jako anihilace >časů< minulých a budoucích) do plochého nezvládnutého a nezakřiveného rastru-soustavy Času-veličiny a tím vymizí veškeré hmotové útvary ; Vesmír se stane „bezčasový“, ale nikoliv bez veličiny Čas. Vesmír nabude podobu „před Třeskem“. Čas existuje jako Veličina ale neběží proto, že „nikdo“ neběží, neposouvá se po těch časových dimenzích. Po Třesku dojde ke křivení čp...tím se realizují i pole i hmotové elementy – elem. částice, i zakřivený „zbytkový“ časoprostor.



víze - opakování

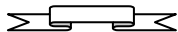
Už fyzikové naznačili, že i časoprostor lze kvantovat, tedy i veličinu čas lze kvantovat a i veličinu délku. Pak ale musí být „délka“ i „čas“ něco nefluidního a...a skutečně ač je to k nevíře a rozum nad tím zůstává stát, měla by být „dimenze délková“ i „dimenze časová“ n ě j a k ý m špagátkem ... přestože nehmotným. Neb hmatatelná je jen hmota. Připustíme-li, že čas má dimenze a délka má dimenze a že ony jsou „špagátkem artefaktovým neuchopitelným-nehmotným“, ale jsou (!)...((přímka je prý také sled bodů nehmotných, že))...tak budou-li dimenze délkové i časové „neuchopitelnými nehmotnými špagátkami“, pak ... pak si na tom špagátku představ „uzlíky-smyčky“ třeba námořnické uzlíky vzdálené o konečnou vzdálenost (později sem postnu ukázkou) . Ona dimenze – špagátek je nekonečně dlouhá, ale mezi uzlíky kdekoli od sebe vzdálenými o konečnou vzdálenost, např. jak to říká Aspect 10 miliard kilometrů, tak když cukneš tím špagátkem tak je-li nehmotný tak neplatí žádná elasticita, žádná pružnost tu není a tak „informace“ o cuknutí “““se projevív“““ (co to je „se projevív“ řeknu za moment)) mezi těmi dvěma uzlíky „okamžitě“. Totiž ten špagát se dvěma uzlíky je „pozorován“ (!) jinou soustavou jiným špagátem ; a ten „vidí“ to cuknutí, ten snímá-pozoruje cuknutí do své průmětny a to „okamžitě“ (!) Zde nejde o pohyb hmoty, tedy o rychlost (a tedy o rychlost malou vééé či cééé) zde jde o „snímek“-porovnání cuknutí-pohybu dimenze délkové do jiné dimenze bez uzlíků jež je „v klidu“. Proto, budou-li na dimenzi (tedy na několika dimenzích délkových i časových dohromady) dva elektrony jakožto VLNOBALICKY – námořnické uzlíky z více dimenzí) i sférického provedení), pak je to stejné to cuknutí těch vlnobalíčků mezi sebou a nejedná se defakto o žádnou „rychlost“ a ani o informaci. Proč ? Informace je zřejmě jen „vzkaz“ o změně, vzkaz podávající změnu „tvaru

vlnobalíčku“ a chování vlnobalíčku v časoprostoru ... a tu změnu „někde – někoho“ snímá, snímá jiná soustava ... a aby jí mohla snímat (informaci změny), tak už právě tu nastane rychlost p ř e d á v á n í změny...vlnobalíček-uzlík který se po dimenzi „válí-převaluje do pozorovatelný – to už je rychlost. Zde se už jedná o je p ř e d á v á n í informace, ale kousek vejš ve výkladu co sem psal, to nebylo „předávání“ informace ze soustavy špagátu s uzlema do špagátu bez uzlů, ale o porovnávání „cukance“



vize - opakování

Myslím, že vědomí je další soustava která umožní projekci stavů předešlých. Vysvětlím to. Vesmír začal stavem nevím jakým, ale já vyprávění začnu stavem 3+3D těsně před Třeskem tj. tím „matrixem“ tedy je to stav časoprostoru euklidovské ploché soustavy v níž není hmota ani pole. Pak přijdou „do této soustavy-rastru“ stavy křivé téhož časoprostoru...nastává posloupnost stavů křivení časoprostoru, ale nutnost si to představovat jako „nabíhání, vkládání“ nového stavu křivého časoprostoru do předchozího stavu téhož časoprostoru...čili těch časoprostoru parametrizovaných křivením je nekonečně mnoho, jsou „v sobě“ lze je řadit do posloupnosti. Čili každý vývojový krok v realizaci nového stavu hmoty (což je i tak sám složitý stav časoprostoru) je vývojovým krokem *soustav časoprostorů ... jeden časoprostor je vnořován do jiného časoprostoru* s jinými parametry křivení, je to soustava soustav. Takže pak vědomí je/nastane když „všechny“ stavy předešlé, (vývojově realizované do klonů) všechny soustavy předešlé „vplují-vkročí“ do další soustavy, složitě parametricky (je to „chvějící se“ časoprostor) v níž probíhají interakce vědomí. Neumím to říci. Myslím že vědomí je prostě další velmi složitá soustava časoprostoru v posloupnosti stavů, které vesmír už zrealizoval. Dám-li na patologický stůl mozek mrtvého člověka, je v něm DNA (ještě) neporušená a přesto už tento mozek není „v hladině“ (a ta hladina je onen superstav časoprostorový) již říkáme vědomí. Mozek a jeho DNA a další hmotové kombinace „nepracují ve vyšší soustavě časoprostorové“ kde se vědomí realizuje.



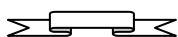
vize - opakování

Mozek se všemi strukturami hmoty (každá má svou časoprostorovou soustavu, všechny do sebe vzájemně ponořené) „plave“ v poslední vývojové soustavě – „pěnově křivém časoprostoru“, ve kterém se vědomí realizuje... Příbram věří, že mozek je sám o sobě hologramem. Mrtvý mozek na pitevně nikoliv ? Mrtvý mozek není „vnořen“ do „vyššího časoprostoru“ jakožto stavu pro „obecné“ interakce mozku „mrtvého“ (všechny stavy-klony stavů minulé v něm) s tím „vyšším stavem časoprostoru“, kde se vědomí realizuje, a nejen vědomí, ale i smysluplný výběr budoucích interakcí které pak člověk také realizuje.

.... mrtvý mozek (tentýž) má také tu kapacitu, ale ta kapacita není „vnořena“ do soustavy → stavu *složitého pěnicího časoprostoru* uvnitř mozku v němž se realizují pochody předchozích stavů časoprostoru → mrtvého mozku.

... Příbram dále říká : Jedním z nejpodivnějších aspektů lidského myšlenkového procesu je skutečnost, že každý díl informace se zdá být okamžitě souvztažný se všemi zbývajícími částmi informace. Když bych si ten poslední stav časoprostoru (pěna do níž je ponořen mozek) (v němž se realizuje vědomí a smysluplné lidské interakce) nějak pojmenoval např. „ $P 10^{100}$ “, tak všechny předešlé vývojové stavy od Třesku pojmenuji „ $P 10^{100} - 1$ “...jsou to prostě „sousední vývojové stavy časoprostoru“, tak opět tyto dva sousední stavy „komunikují“ „snímáním z jednoho stavu do druhého“ jako do průmětny. Proto se Příbramovi, Bohmovi „zdá“ že informace „komunikují“ okamžitě podobně jako fotony ve dvoušterbinovém pokusu vzdálené od sebe miliardu km. To není „přenos“ informace „pomocí“ rychlosti, to je „snímání-otisk“ stavu soustavy jedné do druhé-sousední. Jelikož je každá část hologramu pevně navzájem spojená s každou další částí, jedná se zřejmě o prvotřídní příklad souvztažného systému v přírodě. Na jedné dimenzi-špagátku je částice a její antičástice a ty

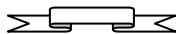
„komunikují“ nikoliv „předáváním informace“ (posíláním posla-posíláním fotonu, EMG), ale dle zákona tj. o realizaci symetrií stavů i změn otiskem do „sousední dimenze“, do dimenze „sousední“ – pozorovatelný.



vize - opakování

V.Hála tvrdí a já červeně komentuji

Fyzika má jedinou definici času - čas je to, co ukazují hodiny. ... což je nesmysl. Čas je veličina a stejně tak jako na veličině délce se na ní ukrajují intervaly... hmotný bod putuje po časoprostoru tj. i po dimenzích časových a ukrajuje na nich intervaly a to jsou ty naše „časové hodiny“ a chod času tj. „intervalu posouvání Země vesmírem po časové dimenzi“ porovnáváme intervalama mechanických hodin (nebo i hodin jaderných – ceziových). Především pane Hála definice času není to co ukazují hodiny...stejně tak definice délky (prostoru) není to co ukazuje tvůj svinovací metr v kapse. Přičemž hodiny jsou systém, v němž probíhá děj, který považujeme za pravidelný.??? Hodiny (cézium) není systém, je to „předmět“, který umí vyrábět přesně stejné časové intervaly-tiky. A děj neprobíhá v hodinách v céziu v systému cézia, jak říkáte, ale děj je soubor změn stavů „x“, „t“, „m“ všech souběžně (a nezáleží na tom zda v nějaké situaci je jedna z těch veličin konstantní) Hodiny ukazují počet opakování. Nikoliv...ticky-intervalu na veličině čas neukazují „počet“, tj. počet opakování, intervalu na dimenzi se „neopakují“, ale ukrajují ... přesně obdobně jako na veličině délka, tj. na jedné z dimenzí veličiny „délka“ ... když se auto pohybuje na dálnici „po dimenzi“ délkové, tak neopakuje intervaly, ale ukrajuje intervaly... Pane Hála, je to sice slovíčkaření, ale máte-li těch nepřesných „slovíček“ v každé větě dvě, pak je to totálně jiný pohled (jiná mapa mozku) na realitu V Einsteinových světelných hodinách je periodickým dějem odraz světla od zrcadel. V digitálkách jsou to piezoelektrické kmity krystalu křemene. V babiččiných pendlovkách kmity kyvadla. Takže ano, „počet opakování“ kyvadlem je „napodobenina“ intervalů „vesmírného chodu času“, tj. toho jak Země putuje časoprostorem, jak se posouvá po dimenzích délkových i časových ... a pozor, opět je to porovnávání nejméně dvou soustav (a jejich stavů)...Po velkém Třesku vzniká „tok času“ jakožto nejednotkový ve spojitosti se vznikem hmoty...kdy není hmota, tam „není tok času“ respektive je tam tok „jednotkový“ čili neurčitý a neporovnatelný. Teprve až vzniknou soustavy časoprostoru zakřivené (to jsou stavy v nichž se rekrutuje hmota) tak „se zjeví“ tok času, nejednotkový tok, čili „křivý čas“ s porovnáním soustav s jinak křivým anebo nekřivým časem. přesýpacích hodinách jde o jejich pravidelné obracení. V atomových hodinách jsou to kmity elektromagnetického pole vyvolané zářením atomu. Ano, když vesmír kdysi „vyrobil“ stav hmotový, např. prvek cézium, tak ho vyrobil jako „stop-stav“ jako klon !!!!! a v něm parametr se nemění vůči „okolním změnám“ jenž pokračují vývojově... mění se i časoprostor i hmotové stavy...a v té pění (chaotické, fraktální) časoprostorové na škálách mikrokosmu se vždy občas vyrobí stav-klon navěky stejný, stejný vlnobalíček např. mion, proton, nebo kyselina sírová. Různé hodiny pochopitelně měří s různou přesností, ale o to teď nejde. Podstatné je, že můžeme vzít několikero hodin a postavit je vedle sebe. Pokud budou ukazovat čas stejně, proč bychom definovali čas jinak? No, to je to nesprávné chápání času ...pleteš si definici času-veličiny s definicí jednotky tj. zvoleného intervalu toku, chodu ukrajování času, na dimenzi času. Jestliže se budou pohybovat stále společně, podle Einsteina budou ukazovat stejný čas. Hodiny jako „intervalový mechanismus“ které ukrajují stejné tiky nezávisle na svém pohybu časoprostorem jsou pouze „měřidlem“ – referenční soustavou zvolených intervalů ...jenže stále je nutné do reality vsouvat potřebu stanovení pozorovatele a předmětu testovacího. Nelze mluvit tak jak V.Hála halabala ve smyslu do jaké soustavy vsunul „Hodiny“ a v jaké soustavě je posuzuje pozorovatel. Říkáme tomu vlastní čas v soustavě s nimi spojené. Když jdou všechny stejně, není důvod v této soustavě definovat čas jinak. Definice Času je něco jiného než definice toku času, tj. definice intervalů Pokud to chcete teoreticky rozebírat podrobněji, tak asi v jiném vlákně, tady by to mělo být o experimentech. Nedorozumění panuje všude a přesto jiní nejsou vyobcováni a já ano. (pak se divíte, že jsem nasraný a když jsem ponížěn že oplácím hrubě ?)



RUGHAR řekl, červeně komentuji :

Pokud vybuduješ silnější teorii, která vysvětluje relativistické efekty (které jsou experimentálně ověřeny) na tomto základě a vyřešíš nad to i to, co nám kolem TR ještě stále nehraje, pak mají tvé kroky smysl. Zkus vzít některý relativistický efekt, který je popsán pomocí STR a popiš jej lépe jiným mechanismem, když je STR tak "nevytvořená" teorie. Tvoje teorie o chápání času jako jakémsi homogenním skalárním poli je moc krásná, ale bohužel nevidím naprosto jediný úkaz, který lze pomocí té teorie osvětlit.

>**Pohyb**< lze definovat jako „posun reálného bodu“ **po dimenzi délkové**. A pokud slovo pohyb přejmenujete na slovo >**stárnutí**<, pak se koná „posun reálného bodu“ **po dimenzi časové**. Ovšem posun po dimenzi nelze vyznívat pouze při existenci jedné jediné soustavy, posun znamená opět porovnávání >něčeho s něčím<. Znamená to, že tu máme např. dvě soustavy, tedy dva „rastry z dimenzí“. Bod B1 „pozorovaný“ budiž spojen se soustavou S(1) ; a druhá soustava S(2) budiž spojena s pozorovatelem P2. Nyní je libovolnou volbou která ze soustav bude v pohybu a která v klidu ; tedy kterou pasujeme do klidu a tím pádem tu druhou do pohybu vůči ní. Přirozenější je volba : soustava v klidu S(2) se ztotožní s pozorovatelem P2 ; a soustava v pohybu S(1) se ztotožní se sledovaným bodem B1. ((číslování můžeme otočit dle vkusu)).

Nyní víme, že bod B1 v S(1) se pohybuje, ale ...ale pohybuje se neeee ve své soustavě, ale *po dimenzi* té „stojící“ soustavy S(2) a ve své soustavě S(1) „stojí“. Bod B1 **ukrajuje** délkové intervaly v soustavě „cizí“ tj. na dimenzích soustavy S(2). Vše takto lze popsat pro veličinu čas...když slovíčko >pohyb< zaměníme za slovíčko >stárnutí< a...a už se rysuje možnost sjednotit slovíčka : i čas (jak ho „lidský“ chápeme a vnímáme) je to, že se bod posouvá po dimenzi, jenže po dimenzi časové. Stárnutí, odvíjení času je jiným slovíčkem řečený „posun-ukrajování“ intervalů na jedné ze tří časových dimenzí (respektive na všech třech a to „náhodou“ na všech třech po stejném intervalu ... ale to vysvětlím-ozřejmím později). Bod tentýž jeden B1 (v rastru časových dimenzí) na časové dimenzi t_i „ukrajuje“ intervaly, a také tentýž bod („jinde“ v rastru délkových dimenzí) na délkové dimenzi ukrajuje také intervaly, délkové. Takže tok času, odvíjení času, tikání času, je také ukrajování intervalů a tím posun po časové dimenzi jako je ukrajuje bod na délkových dimenzích.

Jenže to vše lze takto popsat máme-li k dispozici soustavu dvě – v jedné je pozorovatel, soustava je pasována do klidu, ale bod „cizí“ soustavy se posouvá, ukrajuje intervaly v té soustavě, na těch dimenzích soustavy co je v klidu. To je podstatný prvek logiky a prvek pro úvahy. Znamená to, že v témže časoprostoru „mohu mít“, anebo v podstatě „musím mít“ více rastrů, více časoprostorových rastrů, tedy jakoby „**časoprostory v časoprostorech**“. A to je podstata „tohoto vesmíru“ že časoprostor jakožto „pojmem“ má sám v sobě mnoho „rastrů“ 3+3 dimenzionálních. Jak ? tak, že na každé úrovni-škále velikostí jsou >rastry< jinak zakřiveny. ((jedny vlny plavou v jiném zvládném prostředí))). Jenže kde se berou „velikosti“ ?? V jedné a téže soustavě totiž musí být nejen dimenze délkové ale i dimenze časové. Např. dimenze délkové s označením $x(1)$; $x(2)$; $x(3)$... a na těchže osách ((„s opačnou šipkou ...?)) jsou dimenze časové $t(1)$; $t(2)$; $t(3)$ → to je jedna soustava např. pojmenovaná S(2) – v klidu. Druhá, jiná soustava S(1) v pohybu podle očí pozorovatele z S(2) má stejné dimenze, ale ...ale má jiné křivosti všech dimenzí !!!!! A budeme-li mít „rastrů“ – soustav pět deset a více, tak každá soustava 3+3 dimenzí bude mít jinou křivost. Ale jak ? Porovnáváním intervalů, které ukrajuje bod z jedné soustavy po dimenzích jiné soustavy. Jednoduše řečeno, každá soustava čili každý >časoprostor v časoprostoru< je jinak křivý. Každé pole má svou křivost...((a o dalších křivostech později.)) Takže i rychlost i zrychlení je v podstatě „porovnávání“ křivostí časoprostorů !!! dvou >časoprostorů – rastrů< s různou křivostí. Podle toho z jakého úhlu logiky se na to podíváme, tak bud porovnáváme „rychlosti a zrychlení“ anebo křivosti soustav tedy křivosti rastrů-časoprostorů. Bod ukrajuje různě velké intervaly (délkové) na různých dimenzích téže soustavy (a náhodou pro Zemi stejné intervaly časové na třech dimenzích časových téže soustavy), takže „třetí pozorovatel by mohl stanovit rychlost v různých směrech jinou, neb se „promítáním“ ukrajují různé intervaly na různých dimenzích a ...a pak „vyrobíme

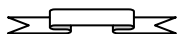
i poměry intervalů délkových ku časovým intervalům ukrojeným bodem posunujícím se po dimenzi časové i délkové. Rychlost je tedy **pouze poměr ukrajovaných intervalů** (různě velikých k sobě vzájemně) „posunem“ bodu (v cizí soustavě) po dimenzi časové a dimenzi délkové.

Rychlost světla (ani jiná) není ve své podstatě „rychlost“. Je to „poměr jednotkových intervalů“. Ona deklarovaná „rychlost“ to je „uvažovaný-realizovaný“ jednotkový poměr dvou dimenzí dvou veličin. Tedy jednotkový poměr na (libovolně vybrané) dimenzi délkové ku jednotkovému poměru na (libovolně vybrané) dimenzi časové. Jak je velká jednotka nevíme, je libovolně velká, ale...ale >zákon< (zřejmě první základní a už poznáný zákon vesmíru) říká, že zvolíme-li jednotku intervalu na dimenzi jedné ze dvou veličin („x“ - délka nebo „t“ - čas), např. na dimenzi od veličiny „délka“, pak musíme přisoudit interval - jednotku na dimenzi od veličiny „čas“ takový, aby jejich poměr vždy „vyrobil“ $c = 1$, tj. plochý nezakřivený stav. Jednotkový znamená takový „po němž-při němž“ křivost časoprostoru vymizí. A takový stav vesmíru existoval před Třeskem. Říkejmež mu „euklidovský rastr“. Ten je nezakřivený ve všech vzájemných poměrech dimenzí veličin. $c^3 = c^3 = 1^3 = 1^3$. Takže před Třeskem existoval stav časoprostoru naprosto eukleidovsky plochý ; a v takovém stavu (ještě) neexistovala hmota ani pole (a neběžel v něm čas a prostor se nerozpínal, ani nesmršťoval). Tento stav „rastrového časoprostoru“ „předvádí“ a) velikost ani nulovou ani nekonečnou, čili předvádí velikost jednotky i celku i bodovou i nekonečnou zároveň ; nekonečno je totožné s bodem ...a „předvádí“ b) stárí ani nulové ani nekonečné...a ani „běžící-odvíjející se“ ani stárnutí „nehybné čili nestrárnutí“. Tento stav je prostě jednotkový.

Přejdeme-li do „našeho“ po Třeskového vesmíru, pak v něm je časoprostor ve stavech mnoha křivostí (nekonečného počtu stavů křivostí). První stav časoprostoru >v řadě-v posloupnosti< stavů je onen „rastr“. ((po Třesku nastane nejednotkový poměr dimenzí jako náš „ pojem “ v-rychlost ; křivost časoprostoru do více dimenzí je stejný pojem jako rychlost je-li posuzován (posuzována křivost do jedné dimenze délkové a jedné časové) pouze poměr jedné délkové dimenze s jednou časovou dimenzí , pak je vlastně vícedimenzionální křivost sledována jako jednodimenzionální křivost zvaná rychlost.....)). Pozor : posuzování křivosti časoprostoru, což je v podstatě zvlněného časoprostoru, se koná až po Třesku. Ten původní nekřivý rastr $c^3 = c^3$ „je-nachází se“ i v našem po Třeskovém vesmíru, ale...ale..., používá se >jako nefyzikální< nepoužívá se pro „komplementaritu“ změn vzájemných chování a) stavů hmotových v b) křivých časoprostorech, nýbrž k porovnávání.

Po Třesku se časoprostor nachází v nekonečných možnostech křivosti „svých“ stavů...; ty vznikají nejednotkovými poměry „úseků“ na dimenzích dvou veličin. Zakřivení a křivosti jsou různé na různých škálách. Ve vesmíru po Třesku neexistuje žádný reálný časoprostor nezakřivený a ten co nezakřivený je, $c^3 = c^3$ říkejme mu „rastr“ (a i proto má světlo „konstantní jednotkovou“ rychlost ať přichází z libovolného směru tj. „z rastru“ do křivých – zvlněných časoprostorů v nichž se pohybují „body“ i tělesa hmotový coby vlnobalíčky kompakťfikovaných křivosti lokálních „vlnoshluků“ pohybujících se tj. posouvajících se po „vlnách rastrů křivých“.

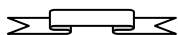
Slovo závěrem. Todle neberte vážně 😊. Tento slušný pán >rughar< jakož i mnoho jiných přispěvatelů do fóra Aldebaranu se chová stejně, tj. omlouvá se dopředu, ač nemá za co se omlouvat, a to pouze z důvodů, aby nebyl „poslán do černé díry“ inkvizitorem Hálou. A nebo to nečtete vůbec 😊. Můj názor na přírodu je takový, že každá její část nabývá určitých stavů a stejně tak se tyto stavy v čase mohou měnit. O.K. Princip horkého bramboru, aneb zákon o střídání symetrií s asymetriemi



vize - opakování

Čas ve Třesku nevznikl ; čas je veličina nezadatelná, nezaměnitelná, nenahraditelná (mající také dimenze) ..., ale co vzniklo ve Třesku (což není výbuch, nýbrž „výkon zákona“ = změna stavu, je to **rozhraní** stavů předešlého a následného) je, že nastalo „plynutí“ času a to tak, že „hmotný bod svým posunem ukrajuje intervaly“ na časové dimenzi té veličiny ČAS. Každý hmotný bod svým posunem „po

vesmíru“ ukrajuje intervaly po/na časové dimenzi a tím ON vnímá „tok času“. Čas „neplyne“, ale *plyneme* my po něm, po jeho dimenzi, my ukrajujeme intervaly „času“ tím jak se náš bod posouvá vesmírem. Takže my ukrajujeme intervaly a to nejen po délkové trajektorii, (která se pak do zvolené soustavy promítá do tří dimenzí délkových jako „tři složky bodu, konce vektoru“), ale přesně podobně ukrajujeme i intervaly na časové trajektorii našeho posunu vesmírem „po čase“ veličině ČAS ...jenže pak se z „konce bodu trajektorie časové spouští tři složky času do tří dimenzí času, ale ... ale ... ale ze záhadných důvodů je natočena tak, že jsou všechny tři složky času – délky intervalů stále stejné, časový „tik“ je stejný to tři směrů (shodných s délkovými dimenzemi)...a časová soustava se vůči „časobodu posunu“ natáčí (mění-li těleso rychlost) tak, aby stále ty tři složky-intervaly byly stejně dlouhé. V každé soustavě základní jsou tři složky času stejně dlouhé a tento pozorovatel pak pozoruje raketu (véé se blíží céé) že se mu jedna ze tří složek „prodlužuje“ a to ve směru pohybu a druhé dvě nikoliv. **To je nutno rozluštit.** To vše svědčí o tom, že po Třesku v systému 3+3 dimenzí nastalo vlnění, křivení časoprostoru, což je jinými slovy „natačení každé ze 6ti dimenzí vzájemně různě“ ; a tím pádem „vyhodnocení v průmětně-pozorovatelně“ nejednotkový poměr intervalů „na délce“ **ku** intervalu „na čase“ – to je to vlnění >trojčaso-prostoru< (časoprostor = 3+3 D)... čímž se pak jeví těm „hmotným objektům“ ono vlnění časoprostoru, že čas běží... Ne, neběží čas, ale je odvíjeno „tempo“ našim ukrajováním intervalů po časové dimenzi jak se vesmírem „posouváme“ a posouváme se proto, že časoprostor je křivý-zvlněný...tedy On to pozoruje „o nás“ cizí pozorovatel do své soustavy že se posouváme (a totéž my o něm) po zvlněném časoprostoru.



vize - opakování

Rost'o : Řeknu ti ten názor jen stručně a pak tě odkáži na svůj web, kde o tom mluvím podrobně. Takže : Velký třesk není třeskem, ani výbuchem nějakého „nic“, aby se zrodilo „něco“. Velký třesk je jen změna stavu...čili je to předěl, přechod od stavu předešlého k následujícímu. A to pomocí zákona – principu střídání symetrií s asymetriema. Stav vesmíru před Třeskem tedy (myslím si to, navrhuji takovou hypotézu) byl symetrický, nezakřivený časoprostor, bez hmoty a polí. Tento časoprostor byl ve stavu 3+3 dimenzionálním (tři dimenze délkové a tři časové) euklidovský, plochý, symetrický, zřejmě o „jednotkové velikosti“ (vysvětlení za chvíli). Velký Třesk je zahájením-spuštěním toku času ... protože tok času je „spuštěn“ díky zahájení „křivení“ tohoto 3+3 dimenzionálního časoprostoru. Každé křivení – vlnění časoprostoru (podle nějakých geometrických předpisů) je svou podstatou projevem nastolení nejednotkových poměrů dimenzí do veličiny Délka a do veličiny Čas. Před Třeskem ve stavu totální euklidovské plochosti ČP nelze stanovit velikost „jednotky“ na každé dimenzi každé ze dvou veličin : Délka a Čas. Ale lze stanovit jejich jednotkový POMĚR. Nazvěmež ho cééé (vesmír ho použije pak jako rychlost světla) ; $c = 1 / 1$. Přitom nezáleží na tom jak je jednotka velká, může být 0 ... i 1 ... i nekonečno. Ale záleží na jednotkovém poměru obou – pak je to nezakřivený 3+3 d ČP. Po Třesku počne-li se časoprostor vlnit-křivit (dle geometrických předpisů) nastane nejednotkový poměr těchto $v < c = 1$. Tento jev ř křivení ČP je spouštěcím mechanismem pro odvíjení času a ... a také je „křivení ČP důvodem „vzniku“ hmoty ... a to právě z toho samotného časoprostoru. „Křivý“ lokální vlnobalíček ČP je už hmota. Lidově řečeno : po Třesku vše co ztrácí rychlost cééé (a nabývá vééé), to hmotní. Hmota se nerodí z ničeho ale z ČP a to jeho křivením. Velkoglobální malé křivení se ustálí na několika stavech malých křivosti a to jsou pole, stanou se „polemi“. Velké zakřivení v lokálních místech a útvech „zvaných vlnobalíčky“ se stávají hmotovými elementy. Dimenze ČP jsou v nich svinuty, kompakťovány. Takže do počtu 3+3 D je stav veličin časoprostorem málo zakřiveným a další dimenze nad tři jsou už „schovány“ uvnitř hmoty. Čas po Třesku „běží, odvíjí se“ proto, že bod-Zem po té dimenzi časové se posouvá. My-Zem ukrajujeme na dimenzi intervaly a tím „vykonáváme chod času ; tiky jsou intervaly, které dělá hmotný bod svým putováním po vesmíru. Takže čas netiká nám, ale my jemu. My vyrábíme pochod času tak jak se my posouváme měníme polohu po vesmíru. Poměry intervalů délkového ku časovému nejsou jednotkové, platí $v < c$...protože časoprostor je křivý a tak se ony „jednotky“ $c = 1 / 1$ promítají na průmětnu v jiných „úsečkách“ podle toho jak jsou příslušné dimenze natočeny a tím vznikne „véé = 0/1 = 1/ inf. < c = 1/1“ (čtenáři pochop, že čitatel se k

nule blíží, čili se chce říci, že vždy je číselník menší než jmenovatel ... a to právě v tomto vesmíru po tomto Třesku kdy nastává takové křivení ČP, že vždy bude $v < c \dots$ a také vždy $v.v.v < c.c.c \dots$ nebo ... $v.v.c < c.c.c \dots$ nebo ... $v.c.c < c.c.c \dots$ atd. (nastávají různé typy křivostí ČP, na to jsou parciální derivace a příslušná matematika). Proto i STR může tvrdit své dilatace času a kontrakce délek, neb to je svou podstatou pootáčením dimenzí (a na nich jednotkovými intervaly) které se pak „snímají“ domácím pozorovatelem jako změna intervalu – natahování či zkracování.

Takže Třesk je tichý nevýbuch, je to změna stavu, je to zahájení křivení ČP a tím pádem je to zahájení nejednotkových poměrů na dimenzích což znamená zahájení odvíjení času (hmotný bod se posouvá stejně tak po časové dimenzi jako po délkové dimenzi ale vždy ta Zem-bod ukrajuje na každé ze tří dimenzí délkové jiné intervaly a na každé ze tří dimenzí časové STEJNE intervaly (a to je prozatím záhadou proč ? čili... proč do tří délkových stran v krychli je vždy stejný tok času, stejné ukrajování stejných intervalů ??... to čeká na vysvětlení po rozboru úvah).

Další výklad a zpřesňování poté bude-li o něj zájem. Mé web-stránky :

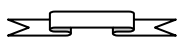
<http://www.hypothesis-of-universe.com/index.php?nav=g>

Reagoval na tuto mou řeč Rost'a Telinger takto : Ahoj, dá se říct že po velkém třesku začal mýt smysl časoprostor ? Existovala už nějaká počáteční gravitace? Dá se určit z kterého směru záření z V. třesku pochází nebo je všude kolem. Je mi 13 let takže se o astrofyziku začal zajímt nedávno jinak se zajímám o astronomii a jmenuji se Rost'a Telinger-děkuju že jste zareagoval na můj dotaz.

01 - Dá se říct že po velkém třesku začal mýt smysl časoprostor ? --> Odpovídám tomuto sympatickému mládenci : Zatím si nepochopil můj výklad tak jak byl řečen a myšlen. Časoprostor jako takový sám o sobě „smysl nemá“. Smysl ČP se „zjeví“ poté, když se sám stane tvárným a proměnným stavem v symbióze se zákonem (a zákony následnými), které proměnu řídí. Myslím si že jedním z prvních zákonů je zákon o střídání symetrií s asymetriemi pro použití artefaktů jimiž jsou dimenze veličin. Smysl ČP tedy „dostane“ až ve spojení se zákony které „manipulují“ tím ČP.

02 - Existovala už nějaká počáteční gravitace? --> Odpovídám : Gravitace v podstatě je vlastnost ČP, je to „jistý stav křivosti“ ČP a domnívám-li se že křivení ČP nastalo právě po Třesku, tak deduktivně tím pádem „se zjevila“ gravitace až po Třesku jakožto „stav křivosti ČP“.

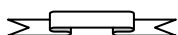
03 - Dá se určit z kterého směru záření z V. třesku pochází nebo je všude kolem.? --> Odpovídám : I záření je „stav křivosti ČP“. Takže po Třesku nastávají v původním stavu ČP změny křivosti a to lokální i globální a tyto křivosti se do sebe vnořují (každá jiná křivost lokálního zkřivení ČP „plave“ v jiné křivosti téhož ČP). Lze tedy uvažovat, že záření po Třesku „nastalo všude“ v ČP jakožto globální zkřivení celého ČP stavu do jakési „pěny“ ČP.



vize - opakování

Čas není „tikající fluidum“, ale „artefakt-veličina“ a nám lidem „čas plyne“ jako vjem, opakuji : jako vjem, a to poté, co my-bod-Zem se po Čase-artefaktu-veličině posouváme, tj. my-Zem ukrajujeme na té veličině, tedy na její dimenzi (na jejích dimenzíích třech) intervaly. Tím, že ukrajujeme ony intervaly, tak tím „cítíme“ chod-pochod-odvíjení-tikání času ... vnímejmež čas nejen jako „pochod-tikání času“, ale také jako artefakt-veličinu, (která „stojí-existuje“ a s kterou se *něco děje* až když se děje něco „na ní“. Pokuste se to tak vnímat, že Čas netiká, on jen „je“ a neběží je-li to dimenze té Veličiny, respektive „stojíme-li“ my-bod na té dimenzi veličiny Čas a neposouváme-li se po ní. Je to asociativně podobné jako s dimenzí délkovou, po které se my posouváme a tím měníme polohu a tím ukrajujeme intervaly. Délka sama neběží, my běžíme po ní, po délkové dimenzi ; čas sám neběží my běžíme po něm, po časové dimenzi a tento fyzikální projev pak „vnímáme“ jako odvíjení-tikání času.

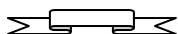
Pohyb bodu-objektu nemůže být tam kde není časoprostor. Dovedeme-li si představit prostorovou síť 3D bez újmy na rozumu, pak podobná síť 3D časových dimenzí nám „ničí rozum“. Pohyb bodu, posun bodu „po délkových dimenzích“ a tím ukrajování intervalů délkových na délkové trajektorii nám nepůsobí „mozkový“ problém. Intervaly tohoto pohybu můžeme pak spouštět jako složky na každou ze tří dimenzí délkových. Soustava 3D „stojí“, bod koná „cik-cak“ pohyb. U času je to naopak : sice také bod-těleso provádí posun „po časové trajektorii“ a tím ten bod ukrajuje časové intervaly, ale ...ale zde spouštění změny posunu, pozice bodu do tří časových složek je takové, že vždy každá ze tří složek je stejná, má stejný interval. Čili cítíme do všech tří stran délkových stejný tok, tempo odvíjení času. Jak se to dá vysvětlit ? Jedině tak, že bod-těleso se posouvá „po časové trajektorii“ (nepravidelným tempem) ale není pevná 3D časová soustava, ta se natáčí stále tak aby ty tři složky byly stejné. U pohybu bodu v systému 3D délkových dimenzí (v prostoru) „soustava stoj a bod dělá posuny cik-cak“. Kdežto u pohybu v systému 3D časových dimenzí (v časoru) „soustava se natáčí“ k posunu bodu po časové trajektorii tak aby stále byly tři složky stejné, stejně velkého intervalu. Proč tomu tak je u času pro Zemi, to nevím...že jsou všechny tři složky času stejně velké a tím se nám zdá že čas běží stejným tempem do tří délkových dimenzí.



vize - opakování

Délka je veličina a ta (sama) realizuje své dimenze (ploché jsou tři : délka, šířka a výška, kde to slovíčko „délka“ s malým „d“ je dimenze, a je to slovíčko čistě historicky náhodou stejné jako název pro veličinu „Délka“) Totéž pro veličinu „Čas“ i tato veličina realizuje své dimenze (ke dnešku neprobádané tři dimenze, které nemají název, proto je označím $t(1)$, $t(2)$, $t(3)$). Takže když si náš mozek myslí, že my-bod-Zem stojíme, jen čas běží, je to jen fixe : Zem nestojí, ona se vesmírem posouvá-přesouvá „po“ délkové dimenzi a tím ukrajuje intervaly (délkové) Totéž o \langle čas \rangle . Čas jakožto veličina (i některá z jejich tří dimenzí) stojí, ale my se po té dimenzi pohybujeme a tím „tikáme“, vnímáme „tiky“, tím ukrajujeme intervaly na časové dimenzi a tím čas „běží“. A běží do tří časových dimenzí (do tří složek ztotožníme-li tři dimenze s třemi časovými osami) stejným tempem, což sice vypadá jako záhada, ale určitě se to vysvětlí proč tomu tak je.

Čas neběží, ale my běžíme po něm ... a to tak, že když se z této trajektorie časového posunu spustí tři složky na tři časové osy totožné se třemi časovými dimenzemi, tak jsou kupodivu ty tři složky stejné, o stejném intervalu, ale ... ale např. víme, že při dilataci času na raketě se interval časový ukrajovaný raketou mění a to ve směru pohybu. V ostatních dvou směrech zůstává tempo odvíjení časových intervalů“ stejné...jen do třetí dimenze se tempo, čili tiky, čili intervaly mění. Představíš-li si to ke kouli, že by se jeden poloměr měnil, pak je to elipsa, a změní-li se ten poloměr-interval na nekonečně velký, tak je to paraboloid...jenže to tak je pro pozorovatel-pozemšťana když snímá tři intervaly a z toho jeden je jiný, kdežto „na raketě to není paraboloid“ ale stále koule.

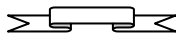


vize - opakování

03.08.2008 – 08:36h

Já matematiku moc neumím, což je obecně známo, ale to neznamená, že jí totálně nerozumím. Nerozumím některým pojmům, ale některým ano. Teď bych nahodil řeč „o pojmech“ a „o významech“ do kontextu s filozofií : Učebnice matematiky říká, že Vlnová funkce je řešení vlnové rovnice. Vlnová rovnice je obvykle psána jako „parciální diferenciální rovnice“. Tu by nešlo použít a dokonce i vymyslet (pro fyzikální použití) pokud by veličina Délka neměla své (nejméně) tři dimenze – x, y, z . A víme z učebnice, že vlnová funkce byla vymyšlena pro popis stavu fyzikálního systému. A jsme u jádra věci-jádra mých (filozofických) otázek. Pozpátku řečeno : máme fyzikální systém, což nutně musí být systém, v němž figurují dva artefakty **a**) časoprostor a **b**) hmota. ((zde pro úvahu pokládám pole za

hmotový stav, čili do výkladu jako hmotu ... což znamená že i f. pole „plave“ v čp)). Jak bylo řečeno (opisem z učebnice) vlnová rovnice prýyý popisuje chování tohoto fyzikálního systému, což musí být chování časoprostoru vůči hmotě a naopak ; nebo jen hmoty v „inertním“ pasivním časoprostoru.(?) Víme opět z učebnice, že hmota ovlivňuje stavy časoprostoru (křivosti – jiné vlastnosti, tj. stavy čp nemá !!!...anebo má ?) a stavy časoprostoru (křivosti a jejich změny) ovlivňují na hmotě co ? Chování hmoty, nebo stavy hmoty ? Takže vlnová funkce nutně musí popisovat v z á j e m n o s t proměn **i časoprostoru i hmoty** (což nevylučuje, že může popisovat v určitý moment jen proměny hmoty bez proměn čp, anebo proměny čp bez proměn hmoty..ano ?). Čili fyzikální systém je „vzájemnost“ artefaktů (čp a hmoty) a tu vzájemnost prýy popisuje vlnová funkce. Jenže jak víme, že **pouze** vlnová funkce může popisovat fyzikální stav systému ? Jak to že fyzikální stav může a umí popsat „právě“ vlnová funkce ? ; *to není jiný druh popisu pro „stav fyzikálního systému“ než vlnová rovnice ?* **Pokud ne**, pak vlnovou rovnicí popíšeme **veškeré** fyzikální stavy fyzikálního systému !? Jak to ten „systém“ dělá (a proč si to vesmír vymyslel tak dělat), že mu vyhovuje k popisu právě vlnová rovnice ? Učebnice říká, že vlnová rovnice je obvykle „natvarována“ jako parciální diferenciální rovnice....proč ?, no protože čp má tři dimenze veličiny (zvané/nazvané) Délka a jednu dimenzi veličiny (zvané/nazvané) Čas. (((Kdyby prostor měl jen jednu dimenzi, ha-ha, bylo by psaní parciálních rovnic zbytečné, tedy jen matematickou abstrakcí pro obveselení, že)))...a jednu dimenzi (pýy) má Čas, říká soudobá fyzika ; čili 3+1 dimenzí pro něž se „vhodně“ sestavila „parciální“ d i f e r e n c i á l n í rovnice. Já říkám-navrhuji-domnívám se, že Čas má také více dimenzí – a matematicky to lze bez problémů postavit !!!, také parciálně !!!...pouze fyzikálně **by se muselo** „najít“ zda to tak v přírodě je reálně ... a zda to tak je či není, lze *tvrdit nebo popřít* jen a pouze jen **po** zkoumání ; **před** zkoumáním (to tvrdit může jen blb, chytrí-mazaní fyzikové to pouze **říkají, ale netvrdí**) nelze tvrdit, že čas má jen jednu dimenzi. Ale ponechám tuto „hloupou“ polemiku nad časovými dimenzemi stranou. A tak ještě konečná otázka : pokud učebnice říká, že fyzikální systém a jeho stav (stavy) umí popsat vlnová rovnice, pak je vlnová rovnice k popisu fyzikálního stavu dostačující a všeobsahující a už nepotřebujeme k popisu nic jiného ? Proč ? - - Pokud potřebujeme k popisu fyzikálního systému (což jsou „žduchance“ čp do hmoty a hmoty do čp) ještě něco jiného než vlnovou rovnicí, pak co vlastně má vlnová rovnice „za úkol“ popisovat ? Realitu, jistě. A jakou ? Tu, že systém se chová „podle“ vlnové rovnice a ještě podle jiných rovnic ? Jakých ? ; anebo opravdu nám postačí pouze a pouze vlnová rovnice ? Proč ? Vlnová rovnice prýyý popisuje „dynamiku“ vlnění...“co“ se vlní při popisu „fyzikálního systému“ ?, vlní se čp anebo hmota ? – víc artefaktů nemáme než tyto dva...; co a jak se vlní ? a „proč“ se vlní ? Možná odpovíte : hmotové stavy se vlní v čp...takže kdyby se nevlínily, tak co ? Hmotové stavy „se vlní“ ...říkáte, a to, „jak“ se vlní, prýyý popisuje ona vlnová funkce, parciální diferenciální vlnová funkce, protože ta hmota se vlní „do čp“ tedy „tím“ čp...kdyby abstraktně čp byl nahrazen něčím jiným, pak hmota by se vlnila „do JINEHO“ ...ale vlnila, ano ? vlnou ?, vlnění je primární chování a to, že vlnění je „do“ časoprostoru je jen náhoda ? Lze vlnit „do“ něčeho jiného ? ...A když už „vlní“ (vlní se) ta hmota „do“ časoprostoru, musí vlnit pouze do 3+1 dimenzí toho čp, že !!, musí ????? No, asi musí, nemá na výběr z reality nastavené, a proto ty parciální diferenciální rovnice „vlnění“, vlnění něěěě čp, ale hmotového stavu...ano ?; čp se nevlíní, vlní se hmotový stav, ano ? Takže vlnová rovnice popisuje hmotu nikoliv čp, čp je jen „prostředí“, ve kterém se hmota vlní a...a přesto vlnová rovnice nepoužívá „k vlnění“ písmenko „m“-hmotu, ale používá dimenze x,y,z, toho čp...tomu nerozumím...



vize - opakování

<http://title2.post.sk/forum/showthread.php?s=685a686ac13933b5a6a39b68e09588c2&postid=1270260#post1270260>

01-11-2008 10:05

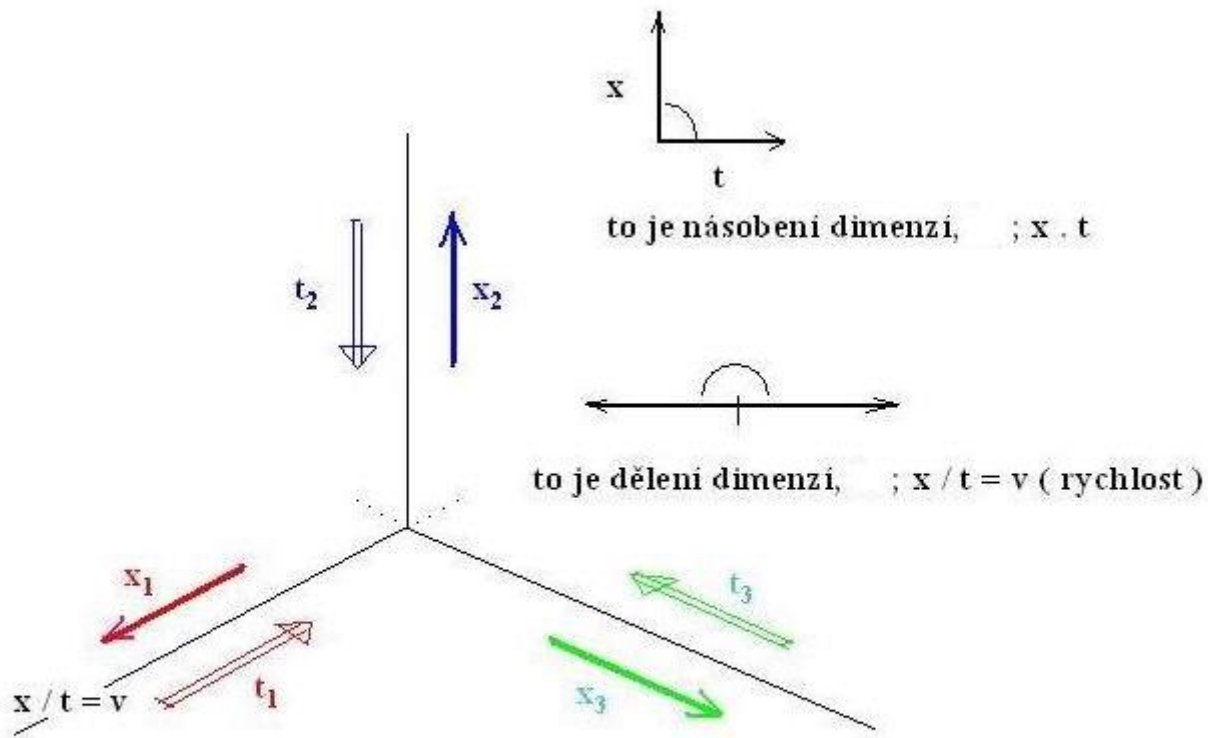
Pan riki1 napsal 29. říjen 2008, 15:07 na Aldebaranu toto : *Do buducnosti sa cestovat ale da, uz aj podla teorie relativity. Ked zostanem cely zivot na Zemi, tak sa dozijem povedzme 100 rokov, cize*

uvidim aka bude budoucnost o 100 rokov. Ak by som vsak nasadol na raketu, s ktorou by som zrychlil na rychlost blizku rychlosti svetla a potom spolmalil a otocil sa a zase zrychlil na vysoku rychlost a vratil sa spat na Zem, tak by som sa mohol napríklad vratit do casu o 200 rokov a ja by som este stale mal len povedzme 50 rokov, takže by som vlastne uvidel "buducnost" Zeme.

Pane, já uvedu svůj polemický názor : Především na Aldebaranu se paradox dvojčat řeší už více jak 4 roky a co autor, to jiný názor (takový jev je ovšem chybou vědců kteří nedokáží za 100 let paradox dvojčat popsat natolik přesně a přesvědčivě aby se už studenti dalších 30 let o to nepřeli a aby to každý neviděl jinak). Můj názor : Velmi důležité je před zahájením úvah říci, že se „my“ lidé na Zemi budeme pasovat do role pozorovatele, kterému přiřadíme soustavu základní „v klidu“, (!) (což je velmi diskutabilní stanovení), ale ve které „běží čas“ jistým (neodůvodněným) tempem.

((Později vysvětlím, že čas „neběží nám, ale my běžíme tomu času“. My-Zem-pozorovatel – hmota se posouváme vesmírem nejen po délkové trajektorii ale i po časové trajektorii a tím posunem ukrajujeme na té dimenzi i délkové i časové intervaly ... my tedy běžíme a „vyrábíme“ tempo času. Čas sám „stojí“, je to veličina co má své dimenze, stejně jako Délka je veličina co má své dimenze po kterých se posouváme))). Pak raketa, která opouští Zemi a bude stále pozorována, bude neustále v této „základní“ soustavě pozorovatele, ale bude přitom mít svou soustavu „vlastní“. Tato „vlastní soustava rakety“ tedy je uvnitř soustavy pozorovatele.

Na raketě je velitel-dvojče s pozemským pozorovatelem. Když raketa postupně zrychlováním zvýší rychlost na blízkou céeéčku, pak...pak tvrdí soudobá fyzika nastává na raketě dilatace času, tedy zpomalení jeho tempa. Tady nastává ona chyba. Na raketě, původem z pozemského materiálu a z pozemské soustavy musí běžet tempo plynutí času stejné jako na Zemi při vypuštění, ale i po něm. Tím, že raketa zrychluje, tak pootáčí svou „vlastní“ soustavu vůči základní soustavě a my-pozorovatel „doma“ dostáváme do své pozorovatelné informace o tom, že na raketě dilatuje čas, tempo času, tedy ukrajované intervaly a...a přitom na raketě běží čas stále stejným, původním tempem. Informaci nám donese foton, který vyletí z rakety která má už pootočenou soustavu a tím ten foton-informátor „na sebe nabere stav“ rakety v pootočeném stavu a vyletí směrem k zemi aniž po cestě ten foton mění své pootáčení své vlastní soustavy. Takže my zde „sejmeme“ doplerovský posun, tedy sejmeme informace pootočené o „gama člen“ z Lorentzovy transformace a k „převedení“ toho dilatovaného času – pootočeného času musíme informace vynásobit tím gama členem. Na raketě neběží čas pomaleji, ale my na Zemi to tak pozorujeme s tou dilatací...protože dostáváme informace relativisticky pootočené. Tempo času, „ukrajování“ intervalů na časové dimenzi je stejný, ale tím že je pootočený tak do „raketového pootočeného intervalu“ se vejdou např. 3 pozemské intervaly-tiky času. Pouze nám se jeví že velitel rakety stárne pomaleji. On ve své soustavě místní-vlastní stárne stejně rychle jako na Zemi. Nyní když se raketa „nějak“ (to prozatím neřeším) otočí a poletí zpět k Zemi, tak má stále tu rychlost skorocéeé. Po cestě k Zemi ovšem musí brzdit...tak jak zrychlovala směrem od nás tak musí brzdit směrem zpět. Toto brždění je znova pootáčením soustavy jeho vlastní vůči domácí základně a tím nutně musíme pozorovat (pomocí poslů – fotonů) že na raketě naopak zrychluje čas. Při cestě „tam“ zpomaloval tok času – dilatace, ale při brždění naopak kontradilatace, tedy zrychlení toku času. Přitom ale velitel opět nic nepozoruje, jen my zde na Zemi. Raketa musí zpomalit na původní nulovou rychlost, jinak by se srazila se Zemí rychlostí céeéčkovou. Při dosedání rakety na Zem s $v = 0$ pozorujeme že velitel je stejně starý jako jeho dvojče na Zemi, protože zpomalování znamenalo kontra-dilataci času. Takže paradox dvojčat je pouze fikce : to pouze my na Zemi pozorujeme nejdříve dilataci času „té rakety“ a pak opačné urychlení času „té rakety“. Na samotné raketě velitel nic nepozoruje „ve své soustavě“. Ve své soustavě rakety !!!! protože on velitel vlastně „svou“ soustavu pasoval do klidu. To že je v pohybu by musel velitel rakety „pozorovat“ opět vysláním fotonů k Zemi a odrazem je dostat zpět a vyhodnotit.



čp 3 + 3 dimenzionální → $D(x_1; x_2; x_3) - T(t_1; t_2; t_3)$

Podivné spojení to nebude, pane **pronec**, pokud odstraníme onu lidskou bariéru vnímání času jako nějakého skaláru „pro vesmír“. Podivné spojení to nebude, pane **pronec**, pokud navrhneme zkoumat názor, že i Čas je veličina stejná jako je Délka veličina . A zkoumat, že i Čas-veličina má také své dimenze, na nich lze vystopovat „složky“ časové trajektorie, po které putuje Zem vesmírem. ((Zem putuje vesmírem po „délkové trajektorii“ kterou nelze (prozatím) zjistit. Je dost možné že Zem přestože putuje kolem Slunce, pak spolu s celou sluneční soustavou v ramenu uvnitř galaxie, a pak s celou galaxií ve skupině galaxií a pak v lívanci galaxií po takové trajektorii „vůči celému vesmíru“-pomyslné jeho globálsoustavě tak, že trajektorie posunu Země „vyrábí“ všechny tři složky v této soustavě stejné, stejně velké – kulové rozpínání vesmíru, anebo nestejné – paraboloidní rozpínání vesmíru.)) Zem putuje vesmírem po takové časové trajektorii, která kupodivu „vyrábí“ do tříosé časové soustavy složky o stejných intervalech. Tedy čas „nám“ běží do tří délkových směrů stejným tempem. To je prozatím záhada proč ?, proč pozorujeme tempo plynutí času, velikost ukrajovaných intervalů do všech směrů stejně velké, čili na třech osách časových stejné složky časových posunů. To je ten kardinální důvod proč považujeme čas za skalár. U veličiny Délka to triviálně nepozorujeme. Vidíme kolem sebe „na předmětech“ složky délkové různé. Podle volby soustavy a počátku. Jenže je docela možné i to že Zem putuje vesmírem po takové trajektorii, z níž můžeme do soustavy „vesmírem zvolené“ vystopovat také všechny tři složky-intervaly stejné. Takže když na parkovišti stojí auto a my pro pohyb auta volíme soustavu v klidu (ztotožněnou se soustavou Země a ta je „ztotožněna se soustavou kterou nám „předepsal“ vesmír), pak už tato soustava sama putuje vesmírem právě tak, a jen tak, že „pro vesmír“ my-Zem ukrajuje na osách takovéto soustavy stejné intervaly. Proč ne ? Čili naše soustava zvolená – pasovaná do klidu (k pozorování pohybu jiných předmětů)